

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 015029 24 Kžk
Sarajevo, 23.05.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Knežević Žane kao predsjednice vijeća, Dugonjić mr Božidarke i Begić Jasmine kao članica vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog D.R., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi članovima 28., 32. i 54. istog zakona, po optužnici Kantonalnog tužiteljstva Unsko-sanskog kantona Bihać broj T01 0 KT 0033622 19 od 17.12.2019. godine, nakon pretresa održanog dana 14.05.2023. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Halilčević Nihada, optuženog D.R. i njegovih branitelja, advokata Smajić Almira i Matić Marka iz Bihaća, donio je i dana 23.05.2025. godine javno objavio

P R E S U D U

Optuženi D.R., sin A. i majke D. djev. V., rođen godine u B., gdje je i nastanjen u naselju P. bb, pismen, sa završenom osnovnom školom, po zanimanju radnik, bez stalnog zaposlenja, bavi se prikupljanjem sekundarnih sirovina, udovac, otac četvoro punoljetne djece, lošeg imovnog stanja, vojsku služio u JNA, JMB po nacionalnosti Musliman, državljanin Bosne i Hercegovine, osuđivan presudom Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 K 020565 10 K od 03.07.2010. godine zbog krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine uvjetnom osudom kojom mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 mjeseca sa rokom provjere od jedne godine i presudom Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 K 052373 13 K od 18.05.2015. godine zbog krivičnog djela Krađa iz člana 286. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine uvjetnom osudom kojom mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 2 mjeseca sa rokom provjere od jedne godine, ne vodi se drugi krivični postupak,

K R I V J E

što je:

1. U mjesecu februaru 2019. godine u Bihaću nakon što se sastao sa H.S., te zbog ranijeg sukoba koji je imao u oktobru 2018. godine sa svojim bratom D.B.i bratićem D.N., kojom prilikom su ga pretukli i nanijeli mu tjelesne povrede, svjesno i htijući da mu H.S. pronađe osobu koja bi usmrtila njegovog brata i njegovom bratiću D.N. slomila koljena i izbila oko, uz obećanje novčane naknade

u iznosu od 100.000,00 eura, pa iako je njegove prijedloge H.S. odbijao, intenzivirao je svoje pozive prema istom, tražeći da se i lično sastanu, pa kada se H.S. sastao sa njim tražio da mu za obećani novac donese B.. glavu, zbog čega se H.S. shvativši njegove namjere ozbiljnim i opasnim istom prestao javljati;

2. Dana 27. aprila 2019. godine u Bihaću, a nakon što nije uspio u svojoj namjeri, opisanoj pod tačkom 1., sastao se sa R.J.iz G. u ugostiteljskom objektu „P.“ u B., koji je u B. došao sa poznanikom T.I. sa svojim vozilo Golf 7, gdje su se kraće vrijeme zadržali sa bratom optuženog D.I., nakon čega su se optuženi i R.J. J. vozilom uputili u pravcu kuće oštećenog D.B. u ulici G. u B. i u naselju K., a koje objekte je R.J. fotografisao po pokazivanju D.R., a nakon toga je svjesno i htijući ponudio R.J. da mu pronađe osobu koja bi usmrtila njegovog brata D.B., obećavši novčanu nagradu u iznosu od 100.000,00 eura, te dodatnih 50.000,00 eura da se njegovom bratiću Demirović N. slomi koljeno i izbije oko, koje prijedloge je J. R.odbio rekavši da on sa tim nema ništa, nakon čega su se vratili u ugostiteljski objekt „P.“ gdje ih je čekao T.I. sa kojim se J.R.vratio u G..

Dakle, obećanjem poklona u novcu, s umišljajem, podstrekavao više osoba da jednu osobu usmrte, a drugoj nanesu teške tjelesne ozljede,

čime je počinio krivična djela: Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u podstrekavanju, sve u vezi sa čl. 28. stav 1., 32. stav 2. i 54. istog zakona,

pa sud optuženom D.R., primjenom odredaba članova 42., 43. i 49. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u podstrekavanju, u vezi sa čl. 28. stav 1. i 32. stav 2. istog zakona, utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, a za krivično djelo Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u podstrekavanju, u vezi sa čl. 28. stav 1. i 32. stav 2. istog zakona, utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci,

pa ga sud na osnovu člana 54. st. 1. i 2. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine,

O S U Ā U J E

NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA I 1 (JEDAN) MJESEC

Na osnovu člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u izrečenu kaznu zatvora optuženom D.R. se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 03.09.2019. godine do 24.10.2019. godine.

Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećeni D.B.i D.N.se sa imovinskopравnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi se obavezuje na plaćanje troškova krivičnog postupka, tako da plati paušal ovom sudu u iznosu od 300,00 KM, u roku od 15 dana, dok će se o ostalim troškovima, u smislu člana 200. stav 2. istog zakona, donijeti posebno rješenje.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužiteljstvo Unsko-sanskog kantona Bihać je podiglo optužnicu broj T01 0 KT 0033622 19 od 17.12.2019. godine, protiv optuženog D.R., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), u vezi članovima 28., 32. i 54 i 55. istog zakona, koja je izmijenjena u toku glavnog pretresa pred prvostepenim sudom dana 13.01.2022. godine.

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 015029 20 K od 24.01.2022. godine, optuženi D.R. je na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oslobođen od optužbe za krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), u vezi čl. 32. i 55. istog zakona. Istom presudom, na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda, dok su na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni D.B. i D.N. upućeni da imovinskopravni zahtjev ostvaruju u parničnom postupku.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 015029 22 Kž 2 od 14.06.2023. godine, uvažena je žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća, presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 015029 20 K od 24.01.2022. godine ukinuta, i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovljenom postupku, Kantonalni sud u Bihaću je donio presudu broj 01 0 K 015029 23 K 2 od 17.10.2023. godine, kojom je optuženi D.R. oglašen krivim da je učinio krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH, u vezi čl. 28., 32., 54. i 55. istog zakona, pa mu je za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH u vezi čl. 28. i 32. istog zakona utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, a za krivično djelo Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH u vezi čl. 28. i 32. istog zakona, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, pa je optuženom, uz primjenu člana 54. KZ FBiH, izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 10 (deset) mjeseci u koju mu je na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru u periodu od 03.09.2019. godine do 24.10.2019. godine. Istom presudom, na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećeni D.B. i D.N. su upućeni da imovinskopravni zahtjev ostvaruju u parničnom postupku, dok je na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka u paušalnom iznosu od 300,00 KM, u roku od 30 dana od pravomoćnosti presude.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine 01 0 K 015029 23 Kž 3 od 17.07.2024. godine, djelimičnim uvažanjem žalbe branitelja optuženog, ukinuta je presuda

Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 015029 23 K 2 od 17.10.2023. godine i određeno održavanje pretresa pred ovim sudom.

Na pretresu održanim pred ovim sudom, na osnovu člana 332. stav 2. ZKP FBiH, preuzeti su dokazi izvedeni tokom prvostepenog postupka i to, kao dokazi optužbe - iskazi svjedoka oštećenog D.B., sa glavnih pretresa od 04.03.2020. godine i 16.10.2023. godine, oštećenog D.N., sa glavnog pretresa od 04.03.2020. godine, H.S., sa glavnog pretresa od 31.08.2021. godine, A.A., sa glavnog pretresa od 23.09.2021. godine, B.J., sa glavnog pretresa od 23.09.2021. godine, M.N., sa glavnog pretresa od 23.09.2021. godine, D.A., sa glavnog pretresa od 15.10.2021. godine, D.I., sa glavnog pretresa od 15.10.2021. godine, R.J., sa glavnog pretresa od 18.11.2021. godine, S. S., sa glavnog pretresa od 14.12.2021. godine i T.I., sa glavnog pretresa od 14.12.2021. godine, dok su kao materijalni dokazi optužbe preuzeti: izvještaj o pretresanju F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 09-13/3-04-3-3161/19 od 03.09.2019 godine, zapisnik o pretresanju F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-31/19 od 03.09.2019. godine, zapisnik o otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-40/19 od 13.09.2019 godine, zapisnik o prepoznavanju osoba F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-41/19 od 13.09.2019 godine, službena zabilješka F MUP, Federalna uprava policije Sarajevo broj 13/2-89/19 od 03.10.2019. godine, službena zabilješka F MUP, Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/2-83/19 od 18.09.2019. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-29/19 od 03.09.2019. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-30/19 od 03.09.2019 godine), potvrda o privremenom oduzimanju predmeta F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-31/19 od 03.09.2019 godine, oružani list za držanje i nošenje oruža br. 011194 na ime M.D., listing odlazno-dolaznih poziva HT Eronet broj protokola D-04/4-2813/19-25 od 03.12.2019 godine, listing odlazno-dolaznih poziva HT Eronet broj protokola D-04/4-2319/19-242 od 16.10.2019. godine, izvod iz kaznene evidencije za optuženog D.R. Prva PU PS Bihać broj 05-04/07-1-4527/19 RC od 10.09.2019. godine, foto dokumentacija MUP Livno br. KPS 22/19 od 22.08.2019 godine, foto dokumentacija PS Bihać broj 407/9 od 13.09.2019. godine, foto dokumentacija PS Bihać broj 408/19 od 13.09.2019 godine, foto dokumentacija PS Bihać br. 399/19 od 03.09.2019. godine, foto dokumentacija PS Bihać broj 399/19-I od 03.09.2019 godine; a kao dokazi odbrane - iskaz optuženog D.R., sa glavnog pretresa od 13.01.2022. godine i iskaz svjedoka S.S., sa glavnog pretresa od 13.01.2022. godine, kao i materijalni dokazi: službena zabilješka F MUP Federalna uprava policije Sarajevo broj 13/2-89/19 od 03.10.2019. godine (preuzet i kao dokaz optužbe), službena zabilješka F MUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/2-83/19 od 18.09.2019. godine (preuzet i kao dokaz optužbe) i fotografije prepiske između H.S. i D.B., sa mobilnog telefona D.B., te se preuzimaju i zapisnici o saslušanju svjedoka D.B., H.S., A.A., D.A., D.I. i Jozo Rose iz istrage u dijelovima koji su optužba ili odbrana u skladu sa odredbom člana 288. stav 1. ZKP-a FBiH predočavali svjedocima prilikom direktnog ili unakrsnog ispitivanja.

Kada je u pitanju svjedokinja odbrane D.B., kćerka optuženog, koja je pred prvostepenim sudom svjedočila na glavnim pretresima 13.01.2022. godine i 16.10.2023. godine, ovaj sud je, imajući u vidu da se radi o privilegiranom svjedoku, istu pozvao na pretres pred ovim sudom dana 16.04.2025. godine, kada je u smislu člana 97. stav 1. tačka b) ZKP FBiH upozorena da ima pravo odbiti svjedočenje protiv optuženog, nakon čega se ista izričito izjasnila da se tog prava odriče i da želi svjedočiti, što je i učinila na pretresu pred ovim sudom.

Na dokaze koji su izvedeni pred prvostepenim sudom i preuzeti pred ovim sudom, optuženi i njegovi branitelji nisu imali prigovora niti primjedbi, dok je federalni tužitelj iznio prigovor zakonitosti dokaza odbrane - fotografija prepiske između H.S. i D.B., sa mobilnog telefona D.B., smatrajući da taj dokaz nije pribavljen u smislu članova 67. i 65. ZKP FBiH, jer po stavu tužitelja, radi se o pretresu mobilnog telefona svjedokinje, zbog čega je predložio da se taj dokaz kao nezakonit izdvoji iz spisa.

Ovaj sud je navedeni prigovor federalnog tužitelja odbio kao neosnovan, jer se ne radi o dokazima koji su pribavljeni kršenjem odredaba članova 67. i 65. ZKP FBiH, nego o ispravama koje je svjedokinja D.B. priložila u vezi njenih navoda, dok se odredbe ZKP FBiH na koje tužitelj ukazuje odnose na radnje koje preduzimaju organi krivičnog postupka.

Naime, odredba člana 65. stav 2. ZKP FBiH odnosi se na postupanje ovlaštenih službenih osoba prilikom pretresanja pokretnih stvari, između ostalog i prilikom pretresanja mobilnih telefonskih aparata, za koju radnju je, u smislu člana 67. ZKP FBiH, neophodno postojanje sudske naredbe. U konkretnom slučaju, kako to proizilazi iz iskaza svjedokinje D.B., ista je na vlastitom telefonu uradila tzv. „screen shot“ dijela svoje prepiske sa drugom osobom, na koji način je sačinila elektronske fotografije te prepiske, koje je potom izradila i dostavila ih u sudski spis preko branitelja optuženog, kako bi potkrijepila navode svog svjedočkog iskaza. Stoga se u ovoj procesnoj situaciji ne radi o pretresu mobilnog telefonskog aparata u smislu člana 65. stav 2. ZKP FBiH pa da bi za tu radnju bila neophodna naredba suda u smislu člana 67. ZKP FBiH. Kada je u pitanju vjerodostojnost tih dokaza, ovaj sud će se o tome kasnije očitovati.

Nakon ocjene izvedenih dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Da su prije kritičnih događaja za koje se tereti optuženi, postojali poremećeni odnosi između optuženog i oštećenih D.B. (brata optuženog) i D.N. (bratića optuženog), među strankama nije bilo sporno. Naime, i optuženi i oštećeni su u svojim iskazima saglasno izjavili da su nekad tokom 2018. godine došli u verbalni, a potom i fizički sukob, kojom prilikom su D.B. i D.N. optuženom nanijeli tjelesne povrede, a to slijedi i iz pravomoćne presude Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 K 096356 18 Kps od 30.01.2019. godine kojom su D.B. i D.N. oglašeni krivim zbog krivičnog djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH (učinjenog na štetu D.R.), te su im izrečene uvjetne osude sa utvrđenim kaznama zatvora u trajanju od po 3 (tri) mjeseca, sa rokom provjere od 1 (jedne) godine.

Da je optuženi D.R. podstrekavao svjedoka H.S. na ubistvo oštećenog D.B. i teško tjelesno ozljeđivanje D.N., kako je to opisano u tački 1. izreke ove presude, proizilazi najprije iz iskaza tog svjedoka. Tako je svjedok H.S. naveo da je optuženog D.R. upoznao tokom 2019. godine kada je bio u vezi sa kćerkom optuženog (B.), koja mu je rekla da njen otac želi da se vidi s njim, a prilikom tog susreta u kući optuženog, isti mu je rekao da ima problem sa B. i N. (oštećenima) i pitao da li poznaje neke ljude koji bi mogli da „završe“ nešto. Svjedok pojašnjava da nije odmah dobro razumio šta optuženi traži, pomislio je da oštećene treba pretući i rekao je optuženom da on to ne radi, ali da ima ljudi koji to rade, na šta mu je optuženi rekao da njega to ne zanima, nego hoće da se oni „oledene“ i to da se B ubije, a da se njegovom sinu (N) izvadi oko i da mu se puca u koljena, da bude invalid „u noge“, te je ponudio prvo 50.000,00 eura, a potom 100.000,00 eura da se to uradi. Svjedok dalje navodi da je bio u šoku, ali je optuženom rekao da će „vidjeti“,

shvatio je da se radi o ozbiljnoj stvari i velikom novcu, te je razmišljao kako da uzme taj novac, pa je odlučio da sve kaže D.B.i N.. i predloži im da se inscenira B, smrt, a da potom podijele novac koji je nudio optuženi, što je i učinio, dogovorivši susret sa B,i N.(koje od ranije poznaje) u njihovoj kući, kada im je i rekao sve naprijed navedeno, a oni su to prijavili policiji. Svjedok navodi i to da ga je optuženi nakon prvog razgovora više puta kontaktirao preko B., a zadnji njihov susret je bio „iza A.“ u blizini željezničke stanice, u večernjim satima (između 10 i 11 sati), kada mu je optuženi rekao „druže, prije nego što ti dam pare, hoću da mi doneseš glavu od B.a kući“, na šta mu je svjedok odgovorio da traži nekog drugog za to, nakon čega je otišao i više nije kontaktirao sa optuženim niti se sastajao sa njim. Na posebna pitanja, svjedok je odgovorio da je veza između njega i B.. trajala oko godinu dana, da je to bilo prije 2-3 godine u odnosu na svjedočenje na glavnom pretresu, da je u kući optuženog bio 2 puta, a prilikom njihovih razgovora niko nije bio prisutan, da je B. kasnije rekao šta je njen otac tražio od njega, a ona je bila šokirana i rekla da mu ne vjeruje, zatim da mu nije poznato da je optuženi branio Bernardi vezu sa njim, niti bi ga to zanimalo (da li brani ili ne brani), te da je ubistvo oštećenih htio inscenirati kako bi došao do novca, ali i da pomogne oštećenima, kako navodi „da im sačuvam glavu“. Svjedoku je odbrana predočila njegov iskaz iz istrage od 26.09.2019. godine u dijelu koji se odnosi na ponuđeni iznos novca od strane optuženog, uz tvrdnju da je u istrazi izjavio da mu je optuženi za ubistvo brata (oštećenog D.B.), ponudio iznos od 50.000 eura, a na pretresu je rekao da mu je ponudio 100.000 eura, na što se svjedok izjasnio da je optuženi prvo rekao da daje 50.000,00 eura, a potom je ponudio 100.000,00 eura da se ubije B., a da se N. teško tjelesno povrijedi. S tim u vezi, ovaj sud je utvrdio da nema razlika u pogledu ove okolnosti u iskazima svjedoka H.S. u istrazi i na glavnom pretresu, nego se radilo o pokušaju odbrane da zbunjivanjem svjedoka dovede u sumnju njegov iskaz. Naime, svjedok je u iskazu iz istrage jasno naveo da mu je optuženi rekao da je spreman platiti 50.000 eura da se ubije B. i još 50.000 eura da se „osakati“ N., a to isto je izjavio i na glavnom pretresu, s tim da je naveo ukupan iznos od 100.000 eura za obje radnje koje je od njega tražio optuženi. Pri tome, kod predočavanja iskaza iz istrage, branitelj optuženog je svjedoku predočio samo dio njegove izjave u pogledu iznosa ponuđenog novca i to: „u ovom razgovoru, mene je R. direktno pitao da li imam nekoga ko bi izvršio ubistvo njegovog brata B.a D.. te da je on spreman platiti 50.000 eura“, pri čemu je branitelj ispustio nastavak iskaza ovog svjedoka u kojem dalje navodi: „...i još 50.000 eura da se osakati sin od njegovog brata B.a koji se zove N. D.“. Dakle, svjedok je i u iskazu iz istrage govorio o ukupnom iznosu od 100.000 eura za obje radnje, ali je branitelj, izostavljajući navedeni dio iskaza svjedoka, iznio tvrdnju da se radi o razlikama u iskazu pa svjedoka upitao: „Ja vas pitam je li tačno ono što ste tad izjavili ili ovo danas, jer nije mala razlika između 50.000 eura i 100.000 eura“. Stoga na ovaj način odbrana nije dovela u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedoka H.S., dok će se o ostalim prigovorima kojima je odbrana nastojala dovesti u pitanje kredibilitet ovog svjedoka i istinitost njegovog kazivanja, ovaj sud kasnije očitovati.

Ovakav iskaz svjedoka H.S. nalazi potvrdu u svjedočenjima oštećenih D.B. i D.N., iz kojih proizilazi da je S. (prethodno kontaktiravši N.a telefonom), došao kod njih kući i tražio da njih trojica razgovaraju nasamo, te im je ispričao da je optuženi tražio od njega da on ili drugi ljudi koje bi pronašao, ubiju B.a, a N.u da izvade oko i pucaju mu u koljena, pa je predložio (ukoliko mu ne vjeruju), da uvečer odu u njegovu (S.ovu) vikendicu, da se popnu na sprat i slušaju razgovor između njega i optuženog, ali oštećeni nisu to učinili jer su S. povjerovali, tako da je D.B. već sutradan sve prijavio u tužiteljstvo, odakle su ga uputili u policiju da da iskaz. Na posebna pitanja u vezi ove krivičnopravne radnje (iz tačke 1. izreke presude), svjedok D.N. je izjavio da mu nije poznato da se S. bavljao sa kćerkom optuženog, da su S. povjerovali zbog

toga što su i ranije imali problema sa optuženim, te da je tačno da im je S. poslije nudio da se inscenira ubistvo njegovog oca B.a i svjedokovo ranjavanje, ali oni na to nisu pristali jer „nisu za to“.

Ovaj sud je prihvatio iskaze oštećenih D.B. i D.N., kao i svjedoka H.S. vjerodostojnim, jer su svaki za sebe uvjerljivi i dosljedni, a u međusobnoj vezi se dopunjuju, saglasni su i čine jednu logičnu cjelinu. Pri tome, ovaj sud nije našao postojanje motiva zbog kojeg ovi svjedoci ne bi govorili istinu, a s tim u vezi, odbrana nije uspjela da dovede u sumnju vjerodostojnost ovih iskaza, o čemu će u nastavku biti više riječi.

Naime, teza je odbrane (sadržana i u iskazu optuženog), da ovi svjedoci ne govore istinu, jer oštećeni D.B.i D.N.žele da se osvete optuženom zbog ranijih nesuglasica, pa su čitavu priču konstruirali u dogovoru sa H. S.om koji, s druge strane, ima vlastiti motiv da se osveti optuženom zbog toga što je branio vezu između H.S. i kćerke optuženog (D.B.), a pri tome je htio i da „iznudi“ novac od optuženog. Odbrana smatra da njihovu tezu (u odnosu na radnje opisane pod tačkom 1. izreke presude) potvrđuje iskaz svjedokinje D.B., kao i fotografije prepiske između nje i svjedoka H.S. koje je predložila sudu u korist svojih navoda, te iskaz optuženog i iskaz svjedoka S.S..

Najprije, ukoliko je motiv H.S. bio da od optuženog „iznudi“ novac (tako što bi inscenirao ubistvo oštećenog D.B. i uzeo novac koji je mu je nudio optuženi da B.a ubije), onda to ne opovrgava, nego potvrđuje tezu optužbe da je optuženi podstrekavao H.S. na radnje iz tačke 1. izreke ove presude. Nadalje, nelogično je da bi oštećeni D.B.i D.N.(u dogovoru sa H. S.om), lažno svjedočili zbog osvete optuženom, jer u njihovom prethodnom sukobu je optuženi taj koji je zadobio tjelesne povrede (za šta su oštećeni pravomoćno osuđeni 2029. godine i to za krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi stava 1. i člana 31. KZ FBiH), te su im izrečene uvjetne osude. Dakle, oštećeni nisu trpjeli značajne zakonske posljedice zbog prethodnog sukoba sa optuženim pa da bi zbog toga imali motiv da mu se osvete na ovakav način, tj. tako ozbiljnim i teškim optužbama, odnosno svjedočenjem.

Optuženi u svom iskazu, osim što iznosi naprijed navedene, za ovaj sud neprihvatljive teze, tvrdi i da svjedok H.S.nikada nije dolazio njegovoj kući, a da je on (optuženi) jedne prilike u toku 2019. godine, nakon što se prethodno o tome dogovorio sa S.om, otišao do S.ove kuće u L. po neko staro željezo, kojom prilikom je sa njim išao rođak SS., a njegova kćerka B.a im je tada otvorila kapiju, te su uzeli to željezo i otišli, dok S. tada nije bio prisutan. Svjedokinja D.B. je ove navode svog oca potvrdila, a svjedok SS. potvrđuje da je sa optuženim otišao po to željezo. Po ocjeni ovog suda, odbrana je na ovaj način željela prikazati da se jedini susret između optuženog i svjedoka H.S. desio u povodu ugovaranja posla vezanog za staro željezo, ali to ne isključuje i druge njihove susrete koje je u svom iskazu opisao svjedok H. S., pa s tim u vezi, ni iskaz svjedoka odbrane SS.a nema poseban značaj.

Dalje je optuženi u svom iskazu naveo da se protivio vezi njegove kćerke i H.S. jer je „drogeraš“ i „radi sa drogom“, da je jedne prilike u toku 2010. godine kćerku „ispleskao“ zbog te veze, za šta je i osuđen (zbog krivičnog djela Nasilje u porodici), te da je S. protiv njega lažno svjedočio kako bi mu se osvetio zato što mu je branio vezu sa B.. Svjedokinja D.B. je, u bitnom, potvrdila da je bila u vezi sa H. S.om od 2010. godine do 2021. godine sa prekidima (povremeno je živjela sa S.om, a u vrijeme prekida se vraćala kući), da S. nije nikada dolazio u njenu

porodičnu kuću (u kojoj živi sa ocem i majkom), da je tokom 2019. godine živjela sa S.om, da su u S.ovu kuću dolazili njen stric B. i rođak N., ali ona ne zna o čemu su razgovarali (u dijelu iskaza navodi da, kad bi se ona pojavila, ovi bi prestajali sa razgovorom, a potom navodi da joj je S. branio da prisustvuje tim razgovorima jer je morala izaći iz kuće ako su unutra ili ostati u kući ako su vani), te joj nikad nije htio reći o čemu su bili ti razgovori iako ga je pitala, zatim navodi da nije znala za postupak koji se vodi protiv njenog oca, niti je ikada sa S.om o tome razgovarala (naknadno je to saznala od majke), te da joj je S. slao poruke na mobitel u kojima je pisao da je plaćen da da lažni iskaz protiv njega, da su „B. i N.“ vršili pritisak na njega (S.a) da tako svjedoči, da će uništiti njenog oca zbog nje, da je ona te poruke na mobitelu uslikala (napravila tzv. screen shot) i izradila fotografije koje je dala braniteljima svog oca da ih ulože u spis.

Cijeneći ove iskaze kako same za sebe, tako i u vezi sa drugim dokazima, ovaj sud nalazi da isti nisu vjerodostojni, jer obiluju proturječnostima, nedosljedni su i nelogični. Tako optuženi u svom iskazu insistira na netrpeljivosti prema svjedoku H. S.u, te na okolnosti da je branio svojoj kćerci da ga viđa i to do mjere da je zbog toga i krivično odgovarao, a s druge strane pristaje da se sa S.om sastaje i obavlja poslove u vezi starog željeza, o čemu je već prethodno bilo riječi. Svjedokinja D.B. govori o dugogodišnjoj vezi sa svjedokom H. S.om i zajedničkom životu sa istim, a istovremeno tvrdi da nikada sa S.om nije razgovarala o situaciji u kojoj se našao njen otac (nakon što su ga oštećeni prijavili), a dodatno, čak i nakon što je za sve saznala, pa i u vrijeme vođenja prvostepenog krivičnog postupka, nastavila je da se viđa sa S.om (kako navodi sve do 2021. godine). Svjedokinja nije mogla ni da objasni sadržinu telefonskih poruka koje je navodno razmjenjivala sa svjedokom H. S.om u inkriminiranom periodu, a niti je ovaj sud fotografije tih poruka (ukupno 4 fotografije), mogao prihvatiti kao vjerodostojne. Naime, svjedokinja se pred ovim sudom izjasnila da originale tih poruka na telefonu nema, jer je u međuvremenu promijenila telefon, a u vrijeme kada su joj poruke poslane, S. je u njenom imeniku bio označen kao SS ili SSS (nije sigurna koliko slova S), te je koristio broj telefona ... sa kojeg joj je slao poruke. Međutim, kada su joj od strane suda predložene fotografije tih poruka koje su pred prvostepenim sudom izvedene, a od ovog suda preuzete kao dokazi, i to svaka pojedinačno, svjedokinja se izjasnila da je na prve 3 fotografije pošiljalac poruka označen kao „C.“, da je to nadimak za S.a, a ispod imena „C.“ je S.ov broj ..., s tim što ovaj sud zapaža da na porukama nije označen datum niti godina slanja, nego samo vrijeme, a svjedokinja se nije mogla izjasniti kada su te poruke poslane. Što se tiče sadržine poruka na prve tri fotografije koje su joj predložene i koje je svjedokinja pročitala, ista se izjasnila da se ne sjeća o čemu se radi, ali da te poruke nemaju veze sa njenim ocem ni sa postupkom protiv njega, nego se radilo o nekim „njihovim stvarima“ jer su se stalno svađali pošto je S. bio ljubomoran. S tim u vezi, na fotografiji broj 3, na kojoj pošiljalac piše „Čuvaj se B.“ je objasnila da je nju S. oslovljavao nadimkom „B.“, a u nastavku je njen odgovor: „S.e nismo skupa imam pravo na život“, pa se na poseban upit svjedokinja izjasnila da to znači da u momentu te prepiske nije bila u vezi sa S.om (kako je i prethodno pojasnila, da su „kroz godine“ bili skupa, pa su prekidali, te je ona odlazila i vraćala se), a ne može se ni okvirno sjetiti vremenskog perioda kada je ovu poruku poslala S.u.

Dalje, na fotografiji broj 4 je poruka koja izgleda drugačije od poruka na prve tri fotografije, jer je ime pošiljaoca „S.“, a ispod imena nema telefonskog broja, te su prikazane prepiske od dva različita dana (ali bez datuma), pa tako poruke od „Yesterday“ (juče) glase: „Samo sive feluge“, nakon čega slijedi odgovor: „Ma nemoj“, potom poruka: „Pa gdje si ti“ i odgovor: „Čekam te medede...ako ces doc ako ne...da idem leći“, a zatim poruka „Evo 3 min...semafor medzede“, pa je svjedokinja s tim u vezi navela da je to dogovor između nje i S.a da se vide, a potom slijedi

poruka koja je poslana „Today“ (danas), dakle sutradan u odnosu na prethodno navedene poruke i koja glasi: „Tvoj otac ništa nije kriv Baja i N. su vršili pritisak na mene da svjedočim i dali mi pare za to“, nakon čega nema nikakvog odgovora. Na poseban upit, svjedokinja se izjasnila da ne zna zašto joj je S. poslao ovu poruku, da prethodno nije ništa razgovarala sa njim o događajima vezanim za njenog oca, nego se prethodno veče posvađala sa S.om, a ujutro je od njega dobila ovu poruku, te joj je kasnije S. isto rekao „uživo“.

Iz navedenog slijedi da vjerodostojnost ovih dokaza – poruka sa mobilnog telefona svjedokinje D.B. navodno razmijenjenih sa svjedokom H. S.om (a koje su tehnikom zv. screen shot sačinjene kao fotografije), nije ničim potvrđena. Prije svega, svjedokinja se izjasnila da nema na telefonu sačuvane te poruke zbog toga što je u međuvremenu promijenila telefon, pa iako ta okolnost (nabavka novog telefona), sama po sebi nije neuobičajena, nelogično je, s druge strane, da svjedokinja nije, u periodu dok ovaj postupak traje, sačuvala telefon na kojem se (po njenim navodima) nalazio sadržaj bitan za odbranu njenog oca, odnosno, optuženog. Nadalje, iako se može prihvatiti da su D.B. i H. S., budući da su bili u ljubavnoj vezi, razmjenjivali poruke putem telefona, za telefonski broj prikazan na prve tri fotografije (koje po iskazu svjedokinje D.B. nisu ni relevantne jer se sadržaj tih poruka ne odnosi na predmet optuženja nego na njihove privatne stvari), odbrana nije ničim dokazala da je broj telefona ... (vidljiv na tim fotografijama) upravo broj koji je koristio H. S., dok na fotografiji broj 4 nije uopće prikazan broj telefona, pa se onda ne može ni utvrditi ko je i kada poslao poruku prikazanu na fotografiji broj 4. Dodatnu sumnju u vjerodostojnost te poruke (prikazane na fotografiji broj 4), izaziva i okolnost da odbrana svjedoku H. S.u tokom unakrsnog ispitivanja nije predložila niti jednu od fotografija o kojima je riječ, a niti su tom svjedoku postavljena pitanja u vezi broja telefona koji je koristio u periodu za koji se tvrdi da su poruke nastale. Pored toga, svjedokinja D.B. nije mogla objasniti zbog čega bi joj svjedok H.S.poslao spornu poruku prikazanu na fotografiji broj 4 sadržine: „Tvoj otac ništa nije kriv B. i N. su vršili pritisak na mene da svjedočim i dali mi pare za to“, a da tome nije prethodio bilo kakav njihov razgovor o radnjama njenog oca (optuženog), iz tačke 1. izreke ove presude, pri čemu svjedokinja u iskazu tvrdi da o tome nikad nije ni razgovarala sa H. S.om.

Da je optuženi, nakon što je podstrekavanje H.S. na radnje opisane u tački 1. izreke ove presude ostalo bezuspješno, nastavio da podstrekava druge osobe na ubistvo D.B. i teško tjelesno ozlijeđivanje D.N., kako je opisano u tački 2. izreke, proizilazi iz slijedećih dokaza:

Iz iskaza oštećenog D.B. slijedi da je, nakon događaja opisanog pod tačkom 1. izreke presude, „čuo sa raznih strana“ da se priprema njegova likvidacija, imao je čudne pozive putem telefona, sumnjivi ljudi su prolazili pored njegove kuće, tako da se kod njega i porodice „uvukao veliki strah“. Jedan dan ga je nazvao neko sa broja 063 i kada se javio, čovjek je rekao je da se zove M., da je uposlenik Federalne uprave policije u Mostaru, da je uhvatio neke momke prilikom pretresa u vezi droge, da su oni spominjali ime oštećenog i da je jedna grupa došla u Bihać u vezi njegove likvidacije. Nakon toga je njegovoj kući dolazio B.J. zv. „J.“, koji mu je rekao da su došli neki momci da ga likvidiraju (što je u svom iskazu potvrdio svjedok B.J.), pa je oštećeni sve to prijavio u Kantonalno tužiteljstvo u Bihaću. Dalje je naveo da je upoznao R.J.negdje na području B. G., a na taj susret je otišao sa inspektorom D.I., dok je R.J.došao sa ranije pomenutim policajcem po imenu M., te mu je tada R.J. rekao da je optuženi stupio sa njim u kontakt i ponudio mu „dobre pare“ da ubije oštećenog i da njegovom sinu izvadi oko i puca u koljeno, kojom prilikom je oštećenom pokazao fotografije njegove kuće u kojoj živi sa sinom N.om, te fotografije benzinske pumpe gdje oštećeni svakodnevno pije kavu. J.R. ga je tada pitao da li su ga zvali na mobitel neki

ljudi da kupi prikolicu i da li je pozivan da dođe u M. polje, pa kad mu je oštećeni to potvrdio, Jozo mu je rekao da je bolje da nije išao, te je prokomentirao da mu se optuženi zbog svega zgadio i da nije vidio čovjeka koji „brže poteže pare“. Ovaj iskaz je u bitnom potvrđen iskazom oštećenog D.N. (da je u kritično vrijeme u njihovoj kući atmosfera bila veoma napeta, da su osjećali strah, da je bilo sumnjivih poziva na telefon i obilazaka njihove kuće), te je opisao kako ga je jedne prilike telefonom pozvao komšija S.S., da je otišao njegovoj kući, da mu je Selman rekao da se jedna osoba kod njega (S.) raspituje za njegovog oca B.a, da je S. nazvao tog čovjeka, pa mu se on (N.) predstavio kao B. sin, a taj čovjek mu je rekao da se zove R.J.i da je njegov stric (optuženi) dao avans, kako je rekao, „da ti oca ubijemo, da tebi pucamo u koljeno i da ti izvadimo oko“. Svjedok S.S. je u svom iskazu potvrdio ove navode oštećenog D.N. s tim da se nije mogao izjasniti o sadržini telefonskog razgovora između R.J. i D.N..

Ovaj sud je i u ovom dijelu prihvatio iskaze oštećenih D.B. i D.N. vjerodostojnim, jer su svaki za sebe uvjerljivi i dosljedni, a u međusobnoj vezi se dopunjuju, saglasni su i čine jednu logičnu cjelinu, te su potkrijepljeni iskazima naprijed pomenutih svjedoka – B.J. i S.S., kao i iskazom svjedoka R.J., te drugim dokazima, o čemu će u nastavku biti više riječi.

Da je optuženi podstrekavao R.J.na izvršenje krivičnih djela opisanih u tački 2. izreke ove presude, slijedi i iz iskaza tog svjedoka koji je naveo da je krajem aprila 2019.godine, svojim vozilom Golf 7 vozio T.I. u Bihać radi navodne kupovine kamiona od optuženog, pa su po dolasku otišli u restoran P. u kojem su se sastali sa optuženim, i kako navodi: „tu su ovi se dogovarali nešto, R. je valjda brat prebio i on je tražio da mu se brat prebije...“, nakon čega su svjedok i optuženi, svjedokovim vozilom (pri čemu je optuženi vozio, a svjedok bio na mjestu suvozača), otišli do B.ove kuće da bi je svjedok uslikao i „dao momcima slike“. Tokom vožnje je optuženi svjedoku rekao da bi dao 100.000,00 eura da se brat B. ubije a da se njegov sin (N.) napravi invalidom, a svjedok mu je odgovorio da „nije u tim vodama“ i da ga to ne zanima. U pogledu iznosa ponuđenog novca, nakon što je svjedoku predložen iskaz iz istrage, svjedok se izjasnio da je tačno ono što je rekao u istrazi tj. da je optuženi nudio 100.000,00 eura da se B. ubije, a 50.000,00 eura da se sinu izvadi oko, te da je na glavnom pretresu rekao drugačije jer je zbog proteka vremena zaboravio tačan iznos. Dalje je naveo da su po povratku u restoran u istom zatekli i brata optuženog, D.I., koji je po njihovom dolasku otišao, a nakon toga su .I. i optuženi sjeli u vozilo optuženog „X5“, dok je svjedok za njima išao svojim vozilom, te su po dolasku do kuće optuženog, optuženi i .I. u garaži kuće razgovarali nasamo, a kada se .I. vratio u svjedokov auto, u rukama je nosio novčanice u apoenima od 50 eura, rekao je da ima ukupno 10.000 eura, te je njemu (svjedoku) dao 1500 eura za „usluge“ fotografisanja i prevoz. Svjedok je naveo i to da je slike B.ove kuće dao policajcu M.K. (jer ima „sporazum o saradnji“ sa FMUP-om), da B.a od ranije nije poznavao, te da su se upoznali u B.G., gdje su se sastali u prisustvu policajaca K.M. i D.I., kada je B.u rekao da mu se priprema ubistvo. Poslije je putem mobitela razgovarao sa optuženim i optuženi mu je rekao da ne može više čekati, te da je našao drugog ko će „završiti posao“. Svjedok .R.J. je potvrdio da S.S. poznaje od ranije, da je preko njega došao do B.ovog sina kojem je rekao da optuženi nudi novac da se B. ubije, a B. sin napravi invalidom, te je prepoznao optuženog kao osobu koja mu je nudila novac za te radnje, kako to slijedi iz zapisnika o prepoznavanju FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-41/19 od 13.09.2019 godine i foto dokumentacije PS Bihać broj 408/19 od 13.09.2019. godine.

Iskaz svjedoka R.J. djelimično je potvrđen iskazom svjedoka T.I. zv. .I. u pogledu okolnosti da ga je .R.J..svojim vozilom vozio u Bihać, da su se sastali u jednom restoranu sa optuženim i njegovim bratom I. te da su optuženi, .R.J.i on (svjedok) išli do kuće optuženog. Međutim, ovaj

svjedok u iskazu tvrdi da je isključivi razlog odlaska u B. bio kupovina kamiona od optuženog (u čemu je posredovao brat optuženog, D.I., kojeg svjedok od ranije poznaje), da mu R. (prilikom odlaska R. kući), nije dao nikakav novac, niti je on (svjedok) dao neki novac R.J. za izvršene usluge, da se ne sjeća da li su optuženi i .R.J..u nekom momentu napuštali restoran „P.“i generalno, nema nikakvih saznanja o radnjama za koje se tereti optuženi.

Cijeneći iskaze svjedoka R.J. i T.I., ovaj sud naprije zapaža da oba iskaza, svaki za sebe, djeluju konfuzno i ostavljaju dojam nedorečenosti, odnosno, čini se da svaki od njih prešućuje dijelove stvarnih dešavanja, a radi toga da bi, i to svjedok .T.I.od sebe potpuno otklonio, a svjedok .R.J., umanjio upletenost u predmetne događaje. Međutim, ovaj sud cijeni vjerodostojnim iskaz svjedoka R.J. u pogledu bitnih činjenica, tj. da ga je optuženi podstrekavao na ubistvo oštećenog D.B. i na teško tjelesno ozljeđivanje D.N., jer je u tom dijelu njegov iskaz potkrijepljen kako iskazima ovih oštećenih, tako i iskazom svjedoka S.S., o čemu je prethodno bilo riječi. Osim toga, kada se iskazi svjedoka R.J. i T.I. dovedu u međusobnu vezu, slijedi da svjedok .T.I.nije ni mogao dovesti u pitanje ključni dio svjedočenja .R.J.(da mu je optuženi, prilikom vožnje u autu, nudio novac da se brat B. ubije, a da se njegov sin N. napravi invalidom), jer svjedok .T.I.tom razgovoru nije ni prisustvovao. S tim u vezi treba cijeliti i iskaz D.I. (brata optuženog), koji je potvrdio da se u inkriminirano vrijeme, u restoranu P. sastao sa T.I., te da je nakon određenog vremena u restoran došao optuženi sa nekim čovjekom kojeg on ne poznaje (iako je na glavnom pretresu izjavio da se ne sjeća da li je neko tad bio sa optuženim, nakon predočavanja iskaza iz istrage je potvrdio da jeste), pa je dalje naveo da je po dolasku optuženog, on (svjedok) napustio restoran (jer nije u dobrim odnosima sa optuženim). Ovi navodi svjedoka D.I., u saglasnosti su sa dijelom iskaza svjedoka R.J. da je on sa optuženim otišao na neko vrijeme iz pomenutog restorana (pojašnjavajući u svom iskazu radi čega), te da su po povratku u restoran, u istom zatekli D.I. sa T.I., nakon čega je D.I. otišao. Stoga nije od posebnog značaja ni tvrdnja svjedoka T.I. da mu optuženi nije dao nikakav novac, niti je on neki novac dao R.J., odnosno, njome se ne dovodi u pitanje vjerodostojnost kazivanja svjedoka R.J. o odlučnim činjenicama, jer su one, po ocjeni ovog suda, utvrđene dovođenjem u međusobnu vezu naprijed navedenih i analiziranih dokaza.

Obrana je nastojala diskreditirati svjedoka R.J.i tvrdnjom da je isti tražio novac od D.B. kako bi svjedočio u „interesu“ oštećenih, ali je svjedok D.B.u svom iskazu pojasnio da je tačno da ga je .R.J..više puta zvao telefonom i slao mu poruke da se nađu, radi toga da bi mu nadoknadio troškove dolaska u B. „što on gubi svoj dan“, ali mu nije dao nikakav novac, nego je o navedenom obavijestio tužiteljicu koja mu je pojasnila da će se svjedoku nakon svjedočenja od strane suda isplatiti troškovi. Međutim, iako je sasvim vjerovatno da je svjedok .R.J..na ovaj način pokušao pribaviti novac od oštećenog, to i dalje ne dovodi u pitanje vjerodostojnost njegovog kazivanja u pogledu radnji optuženog iz tačke 2. izreke ove presude, niti se može prihvatiti da je njegovo svjedočenje na glavnom pretresu lažno zbog toga jer je plaćeno od strane oštećenih, budući da je .R.J.i u svom iskazu iz istrage (koji mu je predöčen tokom glavnog pretresa), na isti način opisao radnje optuženog kao i u svom iskazu sa glavnog pretresa.

Što se tiče iskaza svjedoka A.A., M.N. i B.J., oni nemaju poseban značaj u pogledu odlučnih činjenica iz tačke 2. izreke ove presude, jer se ne odnose na radnje podstrekavanja optuženog na ubistvo D.B. i teško tjelesno ozljeđivanje D.N., nego na to da „neko daje“ 1000 eura da se „istuče“ B. (po iskazu svjedoka M.N.), te da su o tome obaviješteni D.B.i N. (svjedok A. A. je to čuo od M.N., potom je A. o svemu obavijestio B.J., a nakon toga je B.J. to prenio oštećenima koji su mu rekli „da nije prvi od koga su to čuli“). Istina, ovakvi iskazi potkrjepljuju navode oštećenih da su

„sa raznih strana“ dobijali informacije da im se sprema zlo i da su zbog svega toga živjeli u strahu, ali osim toga, kako je već rečeno, njihovi iskazi niti potvrđuju niti opovrgavaju radnje optuženog iz tačke 2. izreke, zbog čega ih ovaj sud nije posebno ni cijenio.

Isto vrijedi i u odnosu na iskaz svjedoka D.A. (brata optuženog i oštećenog D.B.), jer ni iz tog iskaza ne proizilaze bilo kakve činjenice i okolnosti u vezi sa radnjama optuženog iz tačke 2. izreke presude. Naime, ovaj svjedok je na glavnom pretresu izjavio da je sa optuženim u „nikakvim“ odnosima, a sa oštećenim B.om „tu i tamo“, da je jedne prilike u maju 2019. godine vozio B.a i N.a do „K.“ gdje su se njih dvojica sastali sa neka dva momka koji su došli u „Kedi“ vozilu koje je imalo registarske oznake, a on (svjedok) je otišao nasuti gorivo, te kada se vratio vidio je da B. i N. razgovaraju sa tom dvojicom, ali nije čuo razgovor. Nakon što mu je predložen iskaz iz istrage (u kojem je izjavio da se radilo o vozilu R.S. koje nije imalo zadnje registarske oznake i koje je B.u bilo „sumnjivo“, da su to vozilo pratili, te da su B. i N. razgovarali sa patrolom policije, a poslije i sa ljudima iz vozila R.S. kojeg su zaustavili), svjedok je izjavio da je taj iskaz (iz istrage) lažan, jer mu je N. kupio auto da bi na taj način svjedočio, a pošto mu je nakon toga oduzeo vozilo, odlučio je da na sudu kaže „istinu“. Kako se dakle radi o iskazu koji niti opovrgava, niti potvrđuje radnje optuženog iz tačke 2. izreke ove presude, niti stoji u bilo kakvoj vezi sa onim za šta se optuženi tereti, ovaj sud ga nije posebno ni cijenio, uključujući i ocjenu vjerodostojnosti njegovog kazivanja na glavnom pretresu u odnosu na iskaz iz istrage. Zbog toga nije prihvatljiva ni tvrdnja odbrane da iskaz svjedoka D.A. dovodi u pitanje vjerodostojnost kazivanja oštećenih D.B. i N.a, jer kako je već prethodno obrazloženo, iskazi oštećenih su, u onome što je bitno za utvrđivanje odlučnih činjenica, potvrđeni dovodenjem u vezu sa relevantnim dokazima i na taj način provjereni i prihvaćeni.

Slijedom toga nije prihvatljiv ni iskaz optuženog u kojem poriče da je podstrekavao R.J.na ubistvo D.B. i teško tjelesno ozljeđivanje D.N., navodeći da on tu osobu ne poznaje, da je tačno da je u aprilu 2019. godine sjedio u restoranu P. sa T.I. kojem je nudio na prodaju dizalice (nije pojasnio o kakvim se dizalicama radi), da su išli do kuće optuženog kako bi pogledali te dizalice i bio je prisutan još jedan čovjek kojeg optuženi ne poznaje niti bi ga mogao prepoznati, niti mu je poznato kakva je njegova uloga bila, te da posao oko dizalica nije zaključio sa Ivicom i da nije nikome nudio novac da se naudi njegovom bratu, jer on nema razloga za to. Po ocjeni ovog suda, optuženi ovakvim iskazom želi da otkloni krivnju od sebe, ali time što poriče radnje o kojima je riječ, nije doveo u pitanje dokaze o kojima je prethodno bilo riječi, a temeljem kojih je ovaj sud utvrdio suprotno.

Ovaj sud nije posebno cijenio slijedeće dokaze optužbe: izvještaj o pretresanju FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 09-13/3-04-3-3161/19 od 03.09.2019 godine, zapisnik o pretresanju stana i vozila optuženog D.R., FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-31/19 od 03.09.2019. godine, zapisnik o otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta od optuženog D.R. FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-40/19 od 13.09.2019 godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-29/19 od 03.09.2019. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-30/19 od 03.09.2019 godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta FMUP Federalna uprava policije Sarajevo, broj 13/3-31/19 od 03.09.2019 godine, oružani list za držanje i nošenje oružja br. 011194 na ime M.D., foto dokumentacija MUP Livno br. KPS 22/19 od 22.08.2019 godine, foto dokumentacija PS Bihać broj 407/9 od 13.09.2019. godine, foto dokumentacija PS Bihać br. 399/19 od 03.09.2019. godine, foto

dokumentacija PS Bihać broj 399/19-I od 03.09.2019. godine. Ovo iz razloga što ti dokazi nisu dovedeni u vezu sa navodima optužnice, niti je u toku pretresa pred ovim sudom federalni tužitelj pojasnio šta se njima dokazuje. Naime, iz zapisnika o pretresanju stana i vozila optuženog i izvještaja o pretresanju slijedi da je u stanu kod optuženog pronađeno i privremeno oduzeto (prema naprijed navedenim potvrdama o privremenom oduzimanju predmeta), više različitih mobilnih telefona (ukupno 10) i centralna jedinica, dok je u njegovom vozilu pronađen pištolj marke CZ M-75, okvir sa municijom za pištolj i oružni list Na ime D.M., te je sve to evidentirano i u naprijed navedenoj fotodokumentaciji, a nakon toga je izvršeno otvaranje i pregled tih oduzetih predmeta. Međutim, nikakvi daljnji dokazi u vezi sa navedenim oduzetim predmetima (npr. vještačenje), nisu izvedeni ni pred prvostepenim, ni pred ovim sudom, a niti je tokom cijelog krivičnog postupka ukazano od strane optužbe u kakvoj su vezi ovi dokazi sa navodima optužnice, odnosno, šta se njima dokazuje. Sami po sebi, takvi dokazi nemaju nikakav značaj u odnosu na predmet optužbe, jer to što je od optuženog oduzeto više različitih mobitela i centralna jedinica, kao i pištolj, municija i oružni list na ime neke druge osobe, ni na koji način ne stoji u vezi sa navodima optužnice.

Nadalje, nisu posebno cijenjeni ni listinzi HT Eronet od 16.10.2019. godine i od 03.12.2019. godine, izdati po naredbama Kantonalnog suda u Bihaću, kako stoji na popratnim aktima HT Eronet (ali naredbe nisu uložene u spis). Naime, iz ovih listinga se vide samo popisi telefonskih poziva sa raznih brojeva, te datumi i vrijeme tih poziva, bez da su u vezi s tim izvedeni neki dokazi radi utvrđivanja o čijim brojevima telefona se radi, osim što je na listingu od 03.12.2019. godine žutim flomasterom podvučena jedna od komunikacija, te pored toga, u rukopisu, naznačeno: „17.09.2021. godine advokat zvao T.I. u 14:43, poziv trajao do 14:45“. Iako bi se naprijed navedeno moglo dovesti u vezu sa navodima svjedoka T.I. da ga je (nakon susreta sa optuženim u objektu Panashe u Bihaću) zvao „advokat“ optuženog D.R. tražeći kontakt sa .R.J.m, te sa navodima svjedoka R.J. da ga je .T.I.obavijestio o tome i dao mu broj „advokata“ sa kojim je on (.R.J.) stupio u kontakt i rekao mu da ne zove T. nego njega ako hoće „da se povuče izjava“, nakon čega mu je advokat spustio slušalicu, sve to ne stoji u bilo kakvoj vezi sa navodima optužnice, kako se izjasnio i federalni tužitelj na izričit upit ovog suda o navedenim dokazima, ali od istih nije odustao. I branitelji optuženog su, tokom pretresa, a i u završnoj riječi, ukazivali da se u vezi navedenog nije radilo o bilo kakvom pokušaju utjecaja na svjedoka .R.J., da su navedeni dokazi korišteni kako bi se opravdao pritvor prema optuženom iz osnova člana 146. stav 1. tačka b) ZKP FBiH, ali da je ovaj sud u svom rješenju broj 01 0 K 015029 19 Kž od 18.10.2019. godine utvrdio, povodom žalbe branitelja, da je zaključak prvostepenog suda o postojanju tog osnova za pritvor prema optuženom proizvoljan. Međutim, kako je već navedeno, ovaj sud nije ni mogao dati bilo kakav značaj ovakvim dokazima, jer iz njih ne proizilazi ništa što je relevantno za predmet odlučivanja, zbog čega je suvišno i da se očituje na ove navode odbrane.

Također ovaj sud nije mogao cijeniti ni službene zabilješke FMUP Federalna uprava policije Sarajevo broj 13/2-89/19 od 03.10.2019. godine i broj 13/2-83/19 od 18.09.2019. godine, koje su kao dokaze izvele obje stranke - optužba i odbrana. Naime, obje službene zabilješke je sačinila ovlaštena službena osoba po imenu K.M., te se u njima navodi sadržina razgovora koje je isti obavio sa informatorom određenog kodnog imena. Kako dakle te službene zabilješke sadrže izjavu osobe, a da prilikom uzimanja te izjave ovlaštena službena osoba nije postupila u skladu sa članom 234. stav 3. ZKP FBiH (upozorila osobu sa kojom obavlja razgovor na prava iz člana 92., odnosno, 100. ZKP FBiH), onda se ove službene zabilješke ne mogu ni koristiti kao dokaz u krivičnom postupku.

Ovaj sud je, nakon ocjene i analize dokaza, izvršio dopuštenu modifikaciju činjeničnog opisa u tački 1. optužnice, budući da iz iskaza svjedoka H.S. jasno proizilazi da mu je optuženi nudio novac u ukupnom iznosu od 100.000 eura za obje radnje opisane u toj tački, a ne iznos od 100.000 KM za pronalazak osoba koje bi izvršile ubistvo D.B. i dodatnih 50.000 eura za pronalazak osoba koje bi teško tjelesno ozlijedile D.N.. Stoga je ovaj sud, u tački 1. izreke ove presude ispuštio kao nedokazane navode: „te dodatnih 50.000 eura“, uz gramatičko uređivanje, čime nisu zahvaćeni elementi predmetnog krivičnog djela, nego je činjenični opis uređen tako da je krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim ostalo isto kao ono za koje se teretio optužnicom.

Slijedom navedenog, ovaj sud nalazi da je optuženi, obećanjem nagrade u novcu, podstrekavao H.S. na ubistvo D.B. i teško tjelesno ozljeđivanje D.N. (kako je opisano pod tačkom 1. izreke ove presude), a potom je na iste radnje podstrekavao R.J. (na način opisan u tački 2. izreke ove presude), postupajući sa direktnim umišljajem, pri čemu njegova uračunljivost u vrijeme izvršenja tih djela nije ničim dovedena u pitanje.

Naime, kada je riječ o podstrekavanju, odredbom člana 32. stav 3. KZ FBiH, propisano je da se podstrekavanjem na počinjenje krivičnog djela smatra naročito: upućivanje molbe, ubjeđivanje ili nagovaranje, prikazivanje koristi od počinjenja krivičnog djela, davanje ili obećavanje poklona, zlostreba odnosa podređenosti ili ovisnosti, dovođenje ili održavanje osobe u stanju stvarne ili pravne zablude, dok je stavom 2. iste zakonske odredbe propisano da, ko drugog sa umišljajem podstrekava na učinjenje krivičnog djela za koje se može izreći kazna zatvora od tri godine ili teža kazna, a krivično djelo ne bude ni pokušano, kaznit će se kao za pokušaj krivičnog djela.

U konkretnom slučaju, kada je u pitanju tačka 1. optužnice, iz naprijed navedenih dokaza je ovaj sud utvrdio da su radnje izvršenja optuženog manifestirane u posrednom podstrekavanju, obećanjem poklona u novcu H. S.u, kako bi ovaj pronašao osobu koja bi usmrtila njegovog brata D.B., a bratića D.N. teško tjelesno ozlijedila. Pri tome je optuženi bio svjestan da takvim postupanjem može stvoriti odluku kod H.S. da pronađe osobu ili više njih koje će izvršiti navedena krivična djela, a to je i htio, što jasno slijedi iz iskaza svjedoka H.S., uključujući i to da mu je optuženi između ostalog rekao „druže, prije nego što ti dam pare, hoću da mi doneseš glavu od B.a kući“. Međutim, kako optuženi nije uspio da stvori odluku kod H.S. da poduzme radnje s ciljem pronalaženja osoba koje će učiniti navedena krivična djela, jer krivična djela nisu ni pokušana, u konkretnom slučaju se radilo o neuspjelom podstrekavanju iz člana 32. stav 2. KZ FBiH. Isto vrijedi i u odnosu na radnje optuženog iz tačke 2. optužnice, jer je i u tom slučaju, optuženi na posredan način, obećanjem poklona u novcu, podstrekavao R.J. da pronađe osobe koje bi usmrtila njegovog brata D.B., a bratića D.N. teško tjelesno ozlijedile, svjestan da time može stvoriti odluku kod R.J. da to i učini, što je i htio, a to jasno slijedi iz okolnosti da optuženi, nakon što nije uspio preko H.S. pronaći osobu koja bi učinila navedena krivična djela, pronalazi drugu osobu (.R.J.), da za novac, ali sada u većem iznosu, učini isto što je prethodno tražio od H.S. (pronađe osobe koje će usmrtiti njegovog brata i teško tjelesno ozlijediti bratića). Ni kod .R.J. optuženi nije uspio da stvori odluku da poduzme radnje s ciljem pronalaženja osoba koje će učiniti navedena krivična djela, pa se stoga i ovdje radi o neuspjelom podstrekavanju iz člana 32. stav 2. KZ FBiH.

Slijedom toga, ovaj sud nije mogao prihvatiti osnovanim navode odbrane iz završne riječi da se u konkretnom slučaju ne može zaključiti koga je to optuženi podstrekavao na učinjenje

predmetnih krivičnih djela jer, kako je već prethodno pojašnjeno, ovdje se radilo o posrednom podstrekavanju pri čemu je nedvojbeno utvrđeno ko su posrednici (H.S. i R.J.). Isto tako je neprihvatljiva teza odbrane da se ovdje radi o nepodobnom pokušaju podstrekavanja koji nije kažnjiv, jer je suprotno tome, ovaj sud utvrdio da se radi o neuspjelom podstrekavanju kažnjivom na osnovu člana 32. stav 2. KZ FBiH.

Naime, kako je za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH propisana kazna zatvora od najmanje pet godina, a za krivično djelo Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH, kazna zatvora u trajanju od šest mjeseci do pet godina, onda se u skladu sa odredbom člana 32. stav 2. KZ FBiH, radi o kažnjivom pokušaju. Nadalje, pošto je optuženi podstrekavao H.S. i R.J. na više krivičnih djela tj. na krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH i na krivično djelo Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH, u konkretnom slučaju se radi o radnjama optuženog koje su učinjene u realnom sticaju.

Dakle, ovaj sud nalazi utvrđenim da je optuženi D.R., u februaru 2019. godine, postupajući sa direktnim umišljajem, podstrekavao H.S., a u aprilu iste godine podstrekavao J.R., a uz obećanje novčane naknade, da pronađu osobe koje će usmrtiti njegovog brata D.B. i teško tjelesno ozlijediti njegovog bratića D.N., kako je to opisano u tačkama 1. i 2. izreke ove presude, čime je počinio, u podstrekavanju i u sticaju, krivična djela: Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH, sve u vezi sa čl. 28. stav 1., 32. stav 2. i 54. istog zakona, pa je za ta krivična djela oglašen krivim.

Prilikom odmjeraivanja kazne, ovaj sud je na strani optuženog kao otežavajuće okolnosti cijenio da je optuženi pri učinjenju predmetnih krivičnih djela iskazao posebnu upornost, jer nakon što nije uspio da kod H.S. stvori odluku da pronađe osobe koje će ubiti njegovog brata i teško tjelesno ozlijediti bratića, nastavio je da to pokušava posredstvom drugih osoba, tj. preko R. J. Također je kao otežavajuću okolnost ovaj sud cijenio i bezobzirnost optuženog imajući u vidu da je krivičnopravne radnje za koje je oglašen krivim ovom presudom, poduzeo prema najbližim srodnicima, tj. prema svom bratu i bratovom sinu (bratiću). Ovaj sud je kao otežavajuću okolnost imao u vidu i raniju osuđivanost optuženog (prema izvodu iz kaznene evidencije Prve PU PS Bihać broj 05-04/07-1-4527/19 RC od 10.09.2019. godine), posebno za krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. KZ FBiH, jer to ukazuje na sklonost optuženog ka nasilju usmjerenom prema bliskim srodnicima, kao što je to bilo i u konkretnom slučaju, dok ranijoj osuđivanosti optuženog za krivično djelo Krađa iz člana 286. stav 1. KZ FBiH, ovaj sud nije dao preveliki značaj, obzirom da se ne radi o istovrsnom krivičnom djelu. Olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, ovaj sud nije našao. Kod takvog stanja stvari, iako se u konkretnom slučaju radi o pokušaju predmetnih krivičnih djela u podstrekavanju (a imajući u vidu da je na presudu prvostepenog suda broj 01 0 K 015029 23 K 2 od 17.10.2023. godine, kantonalna tužiteljica izjavila žalbu zbog odluke o kazni), ovaj sud nije našao osnov za ublažavanje kazni ispod zakonom propisanog minimuma, pa je optuženom za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH u vezi čl. 28. stav 1. i 32. stav 2. istog zakona utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, a za krivično djelo Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, nalazeći da su takve kazne neophodne za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, pa je optuženog na osnovu člana 54. st. 1. i 2. tačka b) KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i 1 (jedan) mjesec u koju mu je, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 03.09.2019. godine do 24.10.2019. godine.

Imajući u vidu da su oštećeni D.B.i D.N.postavili imovinskopravni zahtjev, ali isti nisu precizirali na određeni iznos, to je na osnovu odredbe člana 212. stav 3. ZKP FBiH odlučeno da se oni sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

Naposlijetku, sud je na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženog obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka i to sudskog paušala u iznosu od 300,00 KM, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, nalazeći da je taj iznos srazmjeran trajanju i složenosti ovog krivičnog postupka, dok će se o ostalim troškovima, u smislu člana 200. stav 2. istog zakona, donijeti posebno rješenje. Iako je optuženi naveo da je bez stalnog zaposlenja (bavi se prikupljanjem sekundarnih sirovina) i da je lošeg imovnog stanja, u tom pravcu sudu nije predočio bilo kakve dokaze, sud je stava da plaćanjem navedenog iznosa neće biti dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog.

Zapisničarka
Roić Živana, s.r.

Predsjednica vijeća
Knežević Žana, s.r.